

[Pürschel.]

maa til at sætte en anden Udskillelse i Stedet for den Naturens Udskillelse, som man har sat en Bom for. Det er det, der sker ved dette Forslag — det, man skal til her; er altsaa at erstatte det, man i gamle Dage kaldte for Naturens Visdom, med Menneskevisdom. Og det kan jo have sine Vanskeligheder; det medfører i hvert Fald et stort Ansvar for de Folk, der har Afgørelsen i deres Haand, og jeg forstaaer godt, at man i visse Kredse er meget betænkelig ved en Lovgivning af den Karakter, der er Tale om her. Jeg for mit Vedkommende er, som jeg allerede har sagt det, Tilhænger af, at man skal betrede den Vej, som man er inde paa. Man maa blot være paa det rene med, at man gaar langt her; man gaar til at foretage et livsvigtigt Indgreb paa Personer, af hvilke nogle dog har Evne til at forstaa, hvad det drejer sig om, og foretage dette Indgreb mod deres Vilje, og uden at det er en Betingelse, at de har gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Samfundets Love. Det er et langt Skridt, man tager her; men jeg er altsaa af den Mening, at dette Skridt bør tages, naar man omgærder det med de fornødne Garantier for, at Misbrug og Letsindighed ikke finder Sted paa dette Omraade.

Om Lovforslagets Enkeltheder skal jeg heller ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg er enig i, at der maaske nok er lagt en noget stor Myndighed i Socialministerens Haand; men det er jo en Ting, man kan overveje. Jeg er ikke blind for, at det kan være vanskeligt at skabe et andet Organ, som kan have Afgørelsen.

Jeg vil ogsaa gerne give min Tilslutning til den Udvidelse, der gives i § 5, den Nedsættelse, der sker af Aldersgrænsen til 18 Aar. Man kunde maaske snarere spørge, om denne Grænse ikke for Kvinders Vedkommende er for høj. Det er i hvert Fald min Erfaring fra den Tid, jeg særlig havde at gøre med Sager paa dette Omraade, at netop de meget unge er dem, der slaar allerstærkest ud, naar Hemningsforestillingerne mangler. Ja, hermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget til en velvillig Behandling i et Udvalg.

Jensen (Gørding): Det foreliggende Lovforslag har mit og mit Partis fulde Tilslutning. Efter vor Formening burde vi for længe siden have ført de Foranstaltninger, som Lovforslaget omfatter, ud i Livet. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa en Drøftelse af Lovforslagets enkelte Paragrafer; det maa blive det kommende Udvalgs

Sag. Jeg kunde dog allerede paa nuværende Tidspunkt ønske at henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa, om det dog alligevel ikke var rigtigt, at der ogsaa i Loven skelnedes mellem den arveligt belastede aandssvage og de af andre Aarsager aandssvage, navnlig hvor det drejer sig om de lettere Tilfælde. Sagen har racehygiejnisk Betydning, og i vor Tid, hvor Børnebegrænsning og Fosterfjernelse er Dagens Æmner, har et Forslag som det foreliggende jo i høj Grad aktuelt og samfundsmæssig Interesse, da mange for vort Folk mere eller mindre livsvigtige Forhold staar i Forbindelse hermed.

Jeg medgiver, som sagt, Forslaget mit og mit Partis Tilsagn om en hurtig og velvillig Behandling.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres mange anerkendende Udtalelser og deres Tilslutning til dette Lovforslags Hovedprincipper, og jeg skal indskrænke mig til at gøre nogle enkelte Bemærkninger til hver enkelt Ordfører med Hensyn til de Spørgsmaal, der af vedkommende er fremdraget.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav jo en interessant Redegørelse for den Viden, man i Øjeblikket er i Besiddelse af med Hensyn til Arvelighedsforskningen, en Viden, der naturligvis har begunstiget Fremsettelsen af et Forslag som dette, specielt med Hensyn til aandssvage. — I øvrigt gjorde den ærede Ordfører kun en enkelt kritisk Bemærkning om Lovforslagets Indhold, idet han gjorde opmærksom paa den Mulighed, der var for at læse § 5, 1ste Stykke, paa to Maader. Jeg indrømmer, at den Mulighed er til Stede, og jeg ser den gerne fjernet, idet min Opfattelse naturligvis ogsaa rent logisk maatte være den, at „samt naar“ i Virkeligheden betyder „eller naar“.

Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde sagt, at der var 20 000 aandssvage, men min Forgænger i Embedet havde sagt, at der var 25 000. Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg altid har sagt 25 000, saaledes at jeg altsaa ikke i den Henseende staar tilbage for min Forgænger i Embedet. Jeg skal tilføje, at jeg burde maaske have sat Tallet op fra 25 000 til 30 000, thi der er ingen Tvivl om, at hvis der i daværende Minister Rubows Tid var 25 000 aandssvage, saa er der kommet mindst 5 000 til i Løbet af de sidste 5 Aar — uden at jeg dog har Skyld deri. Men naturligvis er der ingen, der ved — det har den ærede